

செப்பேடுகள் மூலம் அறியலாகும் பாண்டிய மன்னர்களின் வரலாறு

HISTORY OF THE PANDYAN KINGS AS KNOWN THROUGH THE SEPPADS

த. முத்துகிருஷ்ணன்

பகுதிநேர முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர், வரலாற்றுத்துறை
அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம் அண்ணாமலை நகர்
சிதம்பரம் 608 002, தமிழ் நாடு

முனைவர்.க. குமரன் (மாற்றுப் பணி)

உதவிபேராசிரியர், வரலாற்றுத்துறை
திரு.வி.க. அரசினர் கலைக்கல்லூரி, திருவாரூர்

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பாண்டியர் செப்பேடுகள் என்பது பாண்டிய வேந்தர்கள் கொடுத்த நில தானங்களையும், தன் முன்னோர் நில தானங்களை ஆவணப்படுத்தவும் உருவாக்கப்பட்ட பட்டயங்களாகும். பாண்டியர் செப்பேடுகளில் இடைக்கால மற்றும் பிற்கால பாண்டியர்கள் காலத்தில் கொடுக்கப்பட்ட ஏழு செப்புப்பட்டயங்கள் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாய் அமைந்தன. இவை கிடைக்காமல் போயிருந்தால் களப்பிரர் ஆட்சியைத் தமிழ்நாட்டில் வேறுபடுத்த பாண்டியர் வேந்தன் கடுங்கோன் பற்றி வரலாறு அறியாமலேயே போயிருக்கும். இடைக்கால மற்றும் பிற்கால பாண்டியர்களின் காலங்களைக் கணிப்பதற்கும், முறைப்படுத்துபவதற்கும் வகையிலாமல் போயிருக்கும்.

திறவுச் சொற்கள்:

இளையன்புதூர் செப்பேடுகள், வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள், திருவரமங்கலத்துச் செப்பேடுகள், சின்னமனூர் செப்பேடுகள்

Abstract

Pandyar seppeds are charters created to document the land grants made by Pandyan vendars and the land grants of their ancestors. Among the Pandyan copperplates, the seven copperplates issued during the medieval and later Pandyan period

are of historical importance. Had these not been available, history would have gone without knowing Pandyar Vendhan Katungon, who rooted Kalaprar rule in Tamil Nadu. To estimate the periods of medieval and later Pandyas

Keywords:

Ilayanpudhur inscriptions, Velvikkudi inscriptions, Thiruvaramangalam inscriptions, Chinnamanur inscriptions.

முன்னுரை

கல்வெட்டுகளைப் போலவே கொடைக்கான ஆவணங்களாக விளங்குவது செப்பேடுகள் செப்பு ஏடுகள் செப்பேடுகள் என்று வழங்கப்படுகின்றன. சிறப்பை உருவாக்கி செப்பேடுகள் செய்யும் வழக்குமே பழங்காலத்தில் தகடுகளை தட்டி நீட்டி அதிலுள்ள எழுத்துக்களை அளித்துவிட்டு செப்பேடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. பழங்காலத்தில் ஓலை-வடிவில் செவ்வகமாக இருந்த செப்பேடுகள் காலப்போக்கு சதுர வடிவிலும் நீள் சதுர வடிவிலும் செய்யப்பட்டுள்ளன. செப்பேடுகளின் இடது பக்கத்தில் ஒரு துளைத்து அவை இணையும் இடத்தில் வட்ட வடிவில் அரசர்கள் முத்திரைகள் இருக்கும். பாண்டியரைப் பற்றிக் கூறுவனவற்றுள் காலத்தால் முந்தியன மெகஸ்தனீசர் எழுதிய இந்திகா , சாணக்கியனின் அர்த்தசாத்திரம், அசோகனின் கல்வெட்டுக்கள் என்பனவாம். பாண்டியர் மதுரை, நெல்லை, இராமநாதபுரம் ஆகிய மூன்று மாவட்டங்களையும் ஆண்டார்கள். பாண்டிய நாடு பருத்திக்கும் முத்துக்கும் பெயர்பெற்ற நாடாகும். பிளினி பாண்டிய நாட்டைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். கி. மு. 40-லிருந்து கி. மு. 30 வரை ஈழ நாட்டைப் பாண்டியன் ஆண்டதாக மகாவம்சம் கூறுகிறது. ஒரு பாண்டிய மன்னன் ரோம் நாட்டுக்கு அகச்சுசீசர் காலத்தில் ஒரு தூதுக்குழுவை அனுப்பியதாகக் கூறப்படுகிறது. கி.பி. 300 முதல் 600 வரை ஆண்ட பாண்டியரைப் பற்றி அறிய ஒருவிதச் சான்றும் கிடைக்கவில்லை. இதற்குக் காரணம் களப்பிரர் ஆட்சியே. அதுமட்டுமல்ல; சோழரும் பல்லவரும் தத்தம் ஆட்சிக் காலங்களில் பாண்டியரைத் தலைதூக்கவொட்டாது அடக்கி ஒடுக்கியமையும் ஒரு காரணமாகும். பல்லவரும் பிறரும் எவ்வளவோ அடக்கியும் பாண்டியர்கள் கி. பி. 600-இல் தமக்கென ஒரு தனியரசை ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். கி.பி. 600 முதல் 800 வரை ஆண்ட பாண்டியர்களைப் பற்றி நாம் அறியப் பெருந்துணை புரிவன பாண்டியன் நெடுஞ்சடையன் வெளியிட்ட

வேள்விக்குடிப் பட்டயமும், பிற பாண்டியர் பொறித்த கல்வெட்டுக்களுமாம்.

பாண்டியர் காலத் தமிழகம்

பாண்டியர் ஆட்சி முறை சோழர் ஆட்சி முறையைப் போன்றதே. கிராமச் சபைகளிடமே கிராம ஆட்சி இருந்தது. பெரும் பெரும் அணைக்கட்டுகள் கட்டப்பட்டன. தமிழ் நாட்டுக்கோவில், பண்பாட்டின் உறைவிடமாகவும், மடங்கள் கல்விக் கழகங்களாகவும் திகழ்ந்தன. சைவ வைணவ சமயங்களோடு சமணமும் பௌத்தமும் வளர்ந்தன. அரபு நாட்டுக்கும் பாண்டிய நாட்டுக்கும் இடையே சிறந்த வாணிகம் நடந்தது. அரேபியர்கள் பாண்டிய நாட்டில் காயல் பட்டினத்தில் குடியேறினர். பாண்டிய நாட்டுக் கடற்கரை அவர்களால் மலபார் என்று அழைக்கப்பட்டது. இந்தச் சொல்லே பின்பு கொல்லத்திலிருந்து நெல்லூர் வரையிலுள்ள கடற்கரையைக் குறிக்கலாயிற்று. பாண்டிய, சோழர் காலக் கல்வெட்டுக்கள் அக்கால மக்களின் பண்பாடு, வாழ்க்கை முறை ஆகியவற்றை அறியப் பேருதவி புரிகின்றன. தமிழர்கள் இந்த இடைக்காலத்தில் சாதிகளாகப் பிரிந்து வாழ்ந்து வந்தனர். தேவதாசிகள் சமுதாயத்தில் மிகுந்த உரிமையோடு உலவினர். அஃதோடு அவர்கள் பல அன்பளிப்புகளும் தந்தனர். அடிமைமுறை அக்காலத்தில் நிலவியது. திருமறைக்காட்டிற் காணப்படும் மூன்றாம் இராசராசனின் கல்வெட்டுக்கள் இரண்டு, ஆரியன்பிச்சன் என்பான் 5 ஆண்களையும், 5 பெண்களையும் 1000 காசுக்கு விற்றதாகக் கூறுகின்றன. சதியும் அக்காலத்தில் இருந்ததாகத் தெரிகிறது.

இரண்டாம் பராந்தகனின் மனைவியாகிய வானவன் மாதேவியும், ஒரு மல்லன் மனைவியாகிய தேக்கபியும் உடன்கட்டை ஏறியதாகத் தெரிகிறது. சாதிவெறி அக்காலத்தில் கடுமையாகவே இருந்தது; நிலங்கள் மன்றங்களுக்கும், தனியாருக்கும் சொந்தமாய் விளங்கின. வைரமேகதடாகம், வீர சோழன், கீர்த்தி மார்த்தாண்டன் முதலிய குளங்களாலும், கால்வாய்களாலும் வேளாண்மை செழிப்பாக நடைபெற்றது. கோவில்கள் மிகவும் சீரும் சிறப்பும் கொண்டு திகழ்ந்தன. கோவிற்குப் பல ஆயிரம் பணம் பெறுகின்ற நகைகள் தேவைப்பட்டன. இதனால் நகைக்கலை செழித்தது. காஞ்சியிலும், மதுரையிலும் கைத்தறித் தொழில் ஓங்கியது. குமரி முனையிலும், மரக்காணம் (தென்னார்க்காடு) என்ற இடத்திலும் உப்பளங்கள் மிகு விளங்கின. நாட்டில் பொதுவாக

நிலவிய வட்டி விகிதம் 12 1/2%. உறுதித் தாள்கள் (Promissory notes) நடைமுறையில் இருந்தன. 72 தானிய எடை உள்ள காசு அல்லது மடை என்ற தங்க நாணயமும் அக்காலத்தில் பழக்கத்திலிருந்தது.

காசு என்பது அரைப்பொன். கழஞ்சு என்பது நாணயமாக வழங்காத தங்கமாகும். நாணயங்களில் வில், கயல், புலி பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. மேலை நாடுகளுக்கும், கீழை நாடுகளுக்கும் இடையே பெருத்த வாணிகம் நடைபெற்றது. மூன்று தூதுக் குழுக்களைச் சீனாவிற்குப் பாண்டியன் அனுப்பினான். இக்காலத்தில் சைவமும் வைணவமும் நன்கு வளர்ந்தன. சமயப்பொறை நிலவியது. எனினும் சில போழ்து சமய வெறியும் கொலைகள் பல நடத்தியது. காளமுகம், பாசு பதம், கபாலிகம் முதலியனமிகுந்த செல்வாக்கோடு உலவின. மடமும், கோவிலும் பண்பாட்டுக்கும் கல்விக்கும் உறைவிடங்களாகத் திகழ்ந்தன. சுருங்க உரைப்பின், அக்காலக் கோவில்கள், கூட்டுறவுப் பண்டகசாலைகளாகவும், நிதியகங்களாகவும், செழுங்கலை நிலையங்களாகவும், கலைக் கண்காட்சிகளாகவும், பொருட்காட்சி சாலைகளாகவும், மருந்தகங்களாகவும், அற நிலையங்களாகவும் திகழ்ந்தன. பெரும்பாலான கோவில்களில் நூல் நிலையங்கள் இருந்தன. நாடகமும், நடனமும் நன்கு வளர்க்கப்பட்டன. நெல்லைக்கருகிலுள்ள பத்தமடைக் கல்வெட்டு ஒன்று, திருவிழாக்களில் நடனமாடவும், நாடகம் நடக்கவும் ஒரு நடன மங்கைக்கு நிலம் மானியமாக விடப்பட்டிருந்தது எனக் கூறுகிறது. சமண, பௌத்த சமயங்களும் ஓரளவுக்கு அடியார்கள் மிகப்பெற்றிருந்தன. சமணம் பௌத்தத்தைவிட நன்கு செல்வாக்கோடு திகழ்ந்தது என்னலாம்.

இடைக்காலத்திலே தமிழிலக்கியமும் ஓரளவுக்கு வளர்ச்சிபெற்றது என்னலாம். சமண, சைவ, பௌத்த, வைணவ அடியார்களால் பல அழகிய தமிழ் நூற்கள் எழுதப்பட்டன. திருத்தக்க தேவர் ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்றான சீவகசிந்தாமணியை எழுதினார். சிதறிக் கிடந்த சைவ நூற்களைத் திருமுறை என ஒரு ஒழுங்குபடத் தொகுத்து வகுத்தது கி. பி. 1100-லேதான். சேக்கிழார் தித்திக்கும் பெரிய புராணம் எழுதியது இக்காலத்தில்தான். அடியார்க்கு நல்லார் போன்ற உரையாசிரியர்கள் வாழ்ந்தது இக்காலத்திலேதான். வீரசோழியம் பிறந்தது இந்தக் காலத்திலேதான். யாப்பருங்கலக்காரிகை, யாப்பருங்கலம், கலிங்கத்துப்பரணி, இராமகாதை, மூவருலா, நளவெண்பா போன்ற தமிழ்ப் பெருநூல்கள் இந்த இடைக்காலத்திலே தான் எழுந்தன. குணவீரபண்டிதரால் நேமிநாதம் இக்காலத்திலேதான் எழுதப்பட்டது.

நன்னூல் என்னும் பொன்னூல் தோன்றக் காரணமாக இருந்தது இந்த இடைக்காலமே. தண்டியலங்காரம் என்னும் அணிநூல் இக்காலத்திலேதான் எழுந்தது. சுருங்க உரைப்பின் இடைக்காலம் என்பது தமிழ் மொழி வரலாற்றிலே ஒரு திருப்பு மையம் என்று கூறலாம்.

மெகெசுதெனீசு கண்ட பாண்டிய நாடு

வரலாற்றிகளின் தந்தை என்று அழைக்கப்படும் ஹெரோடோட்டஸ் முதன் முதலில் தென்னிந்தியாவை பற்றிய குறிப்புகளை பதிவு செய்தார். அதற்குப் பிறகு மெகஸ்தனிஸ் தன்னுடைய குறிப்புகளில் பல ஆதாரங்களை அந்த கால சூழ்நிலையை விளக்கி காட்டி இருக்கிறார். சிந்து நதியை எட்டிப் பார்த்துவிட்டு இந்தியாவை கண்டுபிடித்து விட்டேன் என்று சொல்லித்திருந்தவர்களிடம் இல்லை நான் கண்டது கையளவு நீர் கடலை காண வேண்டுமானால் இங்கு வாருங்கள் என்று தென்னிந்தியாவிற்கு உற்சாக அழைப்பு விடுத்திருக்கிறார் மெகஸ்தனிஸ். அவருடைய முதல் குறிப்பு தெற்கின் இயல்பை சுட்டிக்காட்டி விடுகிறது. ஆரம்பம் முதலே வடக்கு எந்த வழியில் செல்கிறது என்று கவனித்து நேர் எதிரான வழியில் செல்வதன் தெற்கு என்று அவர் குறிப்பிடுவது போல் அவருடைய குறிப்புகள் அமைந்திருக்கிறது. அலெக்சாண்டரின் வருகைக்குப் பிறகு இந்தியாவின் அரசியல் சூழ்நிலை வெகுவாக மாறி இருக்கிறது கிமு 326 இல் அலெக்சாண்டர் வந்த பிறகு பல கிரேக்கர்கள் இந்தியாவிற்கு வருகை தந்திருப்பதை அறிய முடிகிறது. அதில் சந்திரகுப்தரின் அவையில் இருந்த மெகஸ்தனிஸ் இண்டிகா எனும் நூலை எழுதினார். அதில் சிறு, சிறு பகுதிகள்தான் தற்போது பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது. அவருக்கு பின்வந்த எழுத்தாளர்கள் அந்தப் பகுதியை மேற்கோள் காட்டி எழுதி வந்திருக்கிறார்கள். மௌரிய நிர்வாக அமைப்பை பற்றியும் மௌரியர் காலத்து சமூகப் பிரிவுகள் பற்றியும் பொருளாதார நடவடிக்கைகள் பற்றியும் பல அறிய தகவல்களை தனது இண்டிகாவில் எழுதியிருக்கிறார். பிறகு கிபி முதலாம் மற்றும் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் பல கிரேக்க, ரோமானிய கடல் பயணிகள் இந்திய நாட்டின் துறைமுகங்கள் பற்றி பல குறிப்புகளை தந்திருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. (மெகெசுதெனீசு) (கிமு 350 - கிமு 290) ஒரு கிரேக்கப் பயணியும், புவியியலாளரும் ஆவார். இவர் இண்டிகா என்னும் நூலை எழுதினார். ஆசியா மைனரில் பிறந்த இவர், பாடலிபுத்திரத்தில் இருந்த சந்திரகுப்த மௌரியனின் அரசவையில், செலுசிட் பேரரசர் செலுக்கசு நிகோடரின் தூதுவராக இருந்தார். இவர் அங்கு தூதுவராக இருந்த காலம்

தெளிவாகத் தெரியாவிட்டாலும், இது சந்திரகுப்தன் இறந்த ஆண்டான கிமு 288 க்கு முன்னர் என வரலாற்றாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

வட இந்தியாவை ஆண் கடவுள்கள் உருவாக்கி இருக்க தென்னிந்தியாவை மட்டும் பெண் கடவுள்கள் படைத்திருக்க முடியுமா என்று அவர் குறிப்பிடும் வாசகங்கள் பாண்டிய நாட்டில் பெண்களை ஆட்சிபீடத்தில் வைத்து ஆட்சி செய்த குறிப்புகளை நமக்கு வரலாற்று பூர்வமாக உணர்த்தி இருக்கிறது. இது மதுரையில் ஆட்சி செய்த பாண்டியர்கள் அன்று அவர்களின் கட்டுப்பாட்டில் தமிழ்நாடு இருந்தது என்றும் பாண்டிய மன்னர்கள் அரசியர் தலைமையில் ஆட்சி செய்ததையும் பாண்டிய நாட்டு அரசு 13,000 காலர் படைகளும் 4000 குதிரைப்படைகளும் 400 யானைகளும் இருந்ததாக மெகஸ்தனிஸ் பதிவு செய்திருக்கிறார். தென்னிந்தியா தாய் வழி சமூகமாக இருந்திருப்பதை இந்த ஆதாரத்தின் மூலமாக நாம் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. பாண்டிய நாட்டின் ஆட்சி பகுதி குறித்து கிடைக்கும் தகவல்களில் அது முத்துக்கள் நிறைந்து பலர் முத்து வாணிபம் செய்ததையும் அலெக்சாண்டர் வருவதற்கு முன்பு முத்து கருப்பா, சிவப்பா என்பது கூட கிரேக்கர்களுக்கு தெரியாது. என்றும் பாண்டிய நாட்டின் முத்துக்களை பார்த்த பிறகுதான் அவர்கள் அதை கண்டு வியந்து போனார்கள் என்றும் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார். இந்தியாவிலேயே பாண்டிய நாட்டில் தான் அதிக முத்துக்கள் கிடைக்கிறது என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அர்த்த சாஸ்திரத்திலும் பாண்டியர்களின் தலைநகரமாக மதுரை இருந்து இருப்பதையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. மேலும் மதுரையில் பட்டு, தந்தம், மிளகு ஆகியவை அதிக அளவில் வணிகம் செய்யப்பட்டதையும் முத்துக்கள் அங்கு வெகு பிரபலமாக இருந்ததையும் மெகஸ்தனிஸ் குறிப்புகள் மூலமாகவும் அர்த்தசாஸ்திர மூலமாகவும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

பாண்டிய நாட்டில் கடலுக்கு மத்தியில் இருக்கக்கூடிய ஒரு தீவிலும் வாழ்ந்த மக்கள் முத்துக்களை இங்கு கொண்டு வந்து வழங்கி இருப்பதையும் அதிசயத் தீவு என்றும் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் மெகஸ்தனிஸ் பனைமர தோப்பு மதுரையில் அதிகம் இருந்ததையும் பனை மரங்கள் மிக நீண்டு வளர்ந்திருப்பதையும் பாண்டிய மன்னர்கள் பெரிய தோட்டங்களை வைத்து பராமரித்ததையும் பாண்டிய நாட்டு மக்கள் மீன்பிடிப்பதில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டவர்களாக இருந்திருப்பதையும் மெகஸ்தனிஸ் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

தமிழ்ச் செப்பேடுகள்

தமிழ்ச் செப்பேடுகள், பல்வேறு தென்னிந்திய அரசு மரபினரால், தனிப்பட்டவர்களுக்கும், பொது நிறுவனங்களுக்கும் வழங்கப்பட்ட, ஊர்கள், வேளாண்மை நிலங்கள் மற்றும் வேறு கொடைகள் குறித்த பதிவுகள் ஆகும். தமிழ் நாட்டின் வரலாற்றை மீளுருவாக்கம் செய்வதில் இச் செப்பேடுகள் பற்றிய ஆய்வுகள் முக்கியமானவை ஆகும். தமிழ்ச் செப்பேடுகள் தொடர்பான கொடைகள் கி.பி 10 ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 19 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதியைச் சேர்ந்தவையாகக் காணப்படுகின்றன. இவை பெரும்பாலும், சாளுக்கியர், சோழர், விசயநகர அரசர்களின் காலத்தைச் சேர்ந்தவை. மத்தியகாலத் தென்னிந்தியாவின் சமூக நிலை பற்றி அறிவதற்கு உதவுவதால் இவை கல்வெட்டியல் தொடர்பில் மிகப் பெறுமதியானவை. அத்துடன், தென்னிந்திய அரசு மரபினர் தொடர்பான வரலாற்றில் காணப்படும் இடைவெளிகளை நிரப்புவதிலும் இவை பெரிதும் துணை புரிகின்றன.

இளையன்புதூர் செப்பேடுகள்

இளையன்புதூர் செப்பேடுகள் எனப்படுபவை கி.பி.726 ஆம் ஆண்டு முற்கால பாண்டிய அரசனான அரிகேசரி பராங்குசன் மாறவர்மனின் 36 ஆம் ஆட்சியாண்டில் வெளியிடப்பட்ட செப்பேடுகள் ஆகும். இந்த செப்பேடுகள் மதுரையில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த செப்பேடுகள் மூலம் முற்கால பாண்டியர் வரலாறு குறித்த செய்திகள் கிடைத்துள்ளன. வடிவம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன் வழி வந்த ஜயந்தவர்மன் என்ற மன்னன் மகன் அரிகேசரி பராங்குசன் மாறவர்மன், ஆசி நாட்டு கம்பலை என்னும் மறவனை வென்று அவன் நிலத்தை அரசுடைமையக்கினான். காடாக கிடந்த அந்த நிலங்களை கி.பி. 726 ஆம் ஆண்டு சீரமைத்து இளையன்புதூர் என்று பெயரிட்டு பாரத்வாஜி நாராயணபட்ட சோமாயாஜி என்னும் அந்தணருக்கு கொடை வழங்கி செப்பெடும் வெட்டித்தந்தான் எனவும் அந்த நிலத்தின் நான்கு பக்க எல்லைகளும் இந்த செப்பெட்டில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. சேந்தன் மகனாகிய அரிகேசரி பராங்குசன் மாறவர்மனை சேந்தமாறன் என்றும் தேர்மாறன் என்று செப்பேடு கூறுகிறது.

இந்த செப்பேடு இரணியகற்பம், துலா பாரம் செய்து கொடை கொடுத்தான் எனவும், களக்குடி என்ற ஊரில் அரிகேசரி ஈஸ்வரம் என்ற

சிவாலயத்தை கட்டி எழுப்பினான் எனவும் கூறுகிறது. பாண்டி பெரும்பணக்காரன் மகன் அரிகேசரியே, சின்னமனூர் செப்பேட்டையும் எழுதி இருக்கலாம் ஆய்வாளர்களால் கருதப்படுகிறது. வைகைக்கரை, ஏனாதி ஆகிய ஊர்களில் கிடைத்த கல்வெட்டுகள் இந்த மன்னனின் 50 ஆம் ஆட்சியாண்டில் எழுதப்பட்டது. வேள்விக்குடி மற்றும் சிறிய சின்னமனூர் செப்பேடுகளில் கூறப்பட்ட செய்திகள் இந்த செப்பேடுகளிலும் ஒன்றி வருகிறது என ஆய்வாளர்களால் கருதப்படுகிறது. இந்த மன்னன் பெயரால் சின்னமனூர் அரிகேசநல்லூர் என அழைக்கப்படுகிறது.

வேள்விக்குடி செப்பேடுகள்

சங்ககாலத்தில் தானம் வழங்கிய நிலத்தைக் கிட்டத்தட்ட 1000 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு சான்று காட்டிப் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பாண்டிய மன்னர் பெருவழுதியின் பெயர் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளதும், சங்க காலப் பாண்டியர்க்குப் பின் தமிழகத்தைக் களப்பிரர் ஆட்சி செய்தனர் என்பதற்கான அரிய சான்றாக அமைவதும் இச்செப்பேட்டின் சிறப்பாகும். இச்செப்பேடு இல்லையெனில் சங்க காலத்திற்குப் பிறகு ஆட்சி செய்த ஆறுக்கும் மேற்பட்ட பாண்டிய மன்னர்களின் சிறப்புகளும் விவரங்களும் அறியப்படாமலேயே போயிருக்கக்கூடும். வேள்விக்குடி என்ற ஊர் சங்க காலத்தில் (பொ.ஆ.மு.300) கொற்கைக் கிழான் நற்கொற்றன் என்ற அந்தணர்க்குப் பல்யாக முதுகுடுமி பெருவழுதி என்ற பாண்டிய மன்னால் வழங்கப்பட்டுள்ளது. நடுவிலே நாட்டின் ஆட்சி களப்பிரரிடம் மாறியிருந்தது. அந்நாளிலே தானக்கிராமத்தை அந்த வேற்று அரசாங்கம் கைப்பற்றிவிட்டது. மீண்டும் பாண்டிய வம்சத்தின் அரசு நிறுவப்பட்ட பிறகும் நெடுங்காலம் கழித்தும் (கிட்டத்தட்ட 500 ஆண்டுகள்) அந்த ஊர் முதலில் தானம் பெற்றவனுடைய வம்சத்தாருக்குக் கிடைக்கவில்லை. பாண்டியர் ஆட்சி மீண்டும் நிறுவப்பட்டு 6 அரசர்களின் காலம் முடிந்து 7-ஆம் அரசனான பராந்தக நெடுஞ்சடையனுடைய ஆட்சியிலேயே முன்னர்த் தானம் பெற்ற அந்தணரின் வாரிசு அச்செய்திகளை அரசரிடம் கூறுகின்றார். மீண்டும் அவ்வூர் பராந்தக நெடுஞ்சடையனின் காலத்தில் (பொ.ஆ. 8-ஆம் நூற்றாண்டில்) சான்றுகளைக் காட்டியப் பிறகு அந்தணரின் வாரிசுக்குக் கொடையாக வழங்கப்படுகிறது. இதுவே இதன் செய்திச் சுருக்கமாகும்.

சின்னமனூர் செப்பேடுகள்

சின்னமனூர் செப்பேடுகள், தமிழ்நாட்டின் தேனி மாவட்டத்தில் உள்ள சின்னமனூர் பகுதியில் கிடைக்கப்பெற்ற மூன்று செப்பேடுகள் ஆகும். இந்தச் செப்பேடுகளில் பாண்டிய மன்னர்களைப் பற்றிய புராணக்கதைகளும், பராக்கிரமச் செயல்களும் கூறப்பெற்றுள்ளது. இந்தச் செப்பேடுகளில் குறிக்கும் ஆணத்தி எனப்படுபவர் பாண்டிய மன்னரின் தலைமை அமைச்சரான குண்டூர்த்தாயன்சிங்கன் ஆவான். இச்செப்பேட்டை எழுதிவித்தவர் பாண்டிப்பெரும் பணைக்காரன் மகன் அரிகேசரி ஆவான். மூன்று செப்பேடுகளும் பராந்தக நெடுஞ்சடைன்யனால் அளிக்கப்பட்டது.

சின்னமனூர்ப் பெரிய செப்பேடுகள், பாண்டிய மன்னர் இரண்டாம் இராசசிம்மன் வெளியிட்ட இச்செப்பேடு ஏழு ஏடுகளைக் கொண்டது. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் பெற்ற வெற்றியும், அரிகேசரி பராங்குச மாறவர்மன் (கிபி 650 - 700) பிறகு அவனுடைய வழித்தோன்றல்களான முதலாம் வரகுணன், ஸ்ரீமாறன் ஸ்ரீவல்லபன், சடையவர்மன் இரண்டாம் வரகுணன் போன்ற பாண்டிய மன்னர் குல மரபும் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

தாருகாபுரம் செப்பேடு

தென்காசிப் பாண்டியர் எல்லைக்குட்பட்ட மலையங்காட்டுப் பகுதியில் தீயவனும், மிருகத்தன்மையுடையவனுமான சந்திரன் என்ற ஒரு எதிரி இருந்ததாகவும் அவன் பல அரசர்களை கொன்று வந்ததாகவும் அவனை கொண்டையன் கோட்டை மறவரின் ஒருவனான திருவண்ணாத் தேவர் வெட்டி வெற்றி கண்டனையால் திருவண்ணாதேவர்க்கு இந்திரத்தலைவன் என்று பட்டம் தரப்பட்ட செய்தி சொல்லப்படுகிறது. இவருக்கு நிலமை காணியாட்சியாக, உம்பளச் சர்வமானியமாக 22-க்கு மேற்பட்ட கிராமங்கள் வழங்கப்பட்டன.

முடிவுரை

பழங்காலத்தில் மன்னர்களின் கோவில் தானங்கள், வம்சாவழி(பரம்பரை), போர்க்குறிப்புகள், மரபு வழிக்கதைகள் போன்ற நிகழ்வுகளைப் பதிந்து வைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட உலோகத் தகடு ஆகும். இவை தற்காலத்தில் பழங்காலத்தைப் பற்றி அறியும் தொல்லியல்

சான்றுகளாக இருந்து வருகின்றன. இவற்றில் சென்னை அருங்காட்சியகத்தில் இருக்கும் 280 செப்பேடுகளை படியெடுக்க -முயற்சி எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இயற்கையாக ஓலைச்சுவடிகள் அழிவது போலச் செப்பேடுகள் அழிவது இல்லை. எனவே பண்டைய மக்கள் செப்பேடுகளைப் படிக்கவும் பாதுகாக்கவுமின்றிப் பூமியில் புதைத்து வைத்தனர். மேலும் பல செப்பேடுகள் உருக்கப்பட்டுப் பாத்திரங்களாக மாறின. செம்பின் உபயோகத்துக்காக பல செப்பேடுகள் அழிக்கப்பெற்றன. இவற்றை மீறி சில செப்பேடுகள் தொல்லியல் ஆய்வாளர்களால் கண்டெடுக்கப்பட்டன. செப்பேடுகள் அவை கிடைத்த இடத்தைக் கொண்டோ அவை இருக்கும் இடத்தைக் கொண்டோ பெயரிடப்படுகின்றன. செப்பேடுகளை அவை கிடைக்கும் இடத்தை மட்டும் வைத்து அவ்விடத்திற்கே உரியது என்று கூறமுடியாது. ஏனெனில் செப்பேடுகளை எடுத்துச் செல்வது எளிமையாக இருப்பதன் காரணமாக ஓரிடத்திற்குரியவை வேறுபட்ட தொலைவான இடங்களில் கூடக் கிடைக்கலாம்.

ஆதாரங்கள்

1. தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், டாக்டர் அ.தட்சிணாமூர்த்தி, பக்கம்-448,
2. கந்தையா பிள்ளை, ந. சி., காலக்குறிப்பு அகராதி, வெளியீடு ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை, 1960
3. பராந்தக பாண்டியனும் அவனது மகனும் (கி.பி. 885-920)". தமிழ் இணையப் பல்கலைக்கழகம்
4. பாண்டியர் வரலாறு ஆசிரியர்: T.V.சதாசிவ பண்டாரத்தார் பக்கம்:88 பதிப்பகம்: நாம் தமிழர் பதிப்பகம், சென்னை, 5. Ins.117 of 1907
5. S.I.I. Vol. VII, Nos.459,55, 793 and 128
6. பாண்டியர் வரலாறு ஆசிரியர்: T.V.சதாசிவ பண்டாரத்தார் பக்கம்:88 பதிப்பகம்: நாம் தமிழர் பதிப்பகம், சென்னை, 5
7. முதலாம் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தி, ப. எண் 91-95.
8. சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தி, ப. எண். 51-55